

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

Georgia Elisabeth Møller,

født Seiberg.

Den 22. October 1863.

Trykt hos Grüner & Søn i Helsingør.

I Kirken.

At sige Verden ret Farvel,
I Livets Gry og Livets Kvæld,
Er lige tungt at nemme;
Det lærtes aldrig her paa Jord,
Var, Jesus, ei Du i Dit Ord
Hos os, som Du er hjemme!

Hvor tidt hos Dig end Trøst jeg fandt,
Naar Hjertet skjalt, og Graaden randt,
Og Verdens Bølger bruste,
Bed Støvet hænger dog min Sjæl,
Og Slangen bider i min Hæl,
Skjøndt Du dens Hoved knuste.

O Jesu, Herre, Broder sød,
Du kjender bedst den bittre Død,
Du har den overbundet;
Vor Slabning grandt og kjender Du,
Og veed, vi alle see med Gru
Vort Timeglas udrundet!

Kom i den sidste Nattevagt,
 I en af mine Kjæres Dragt,
 Dg sæt Dig ved min Side;
 Dg tal med mig, som Ven med Ven,
 Om hvor vi snart skal sees igjen
 Dg glemme al vor Kvide!

Før Døden med en iiskold Haand
 Gjør Skjel imellem Støv og Land,
 Bortvisfter Hjertets Barme,
 Indslumre skal jeg da med Lyst,
 Som Barnet ved sin Moders Bryst,
 I Dine Frelserarme!

(Af Pastor P. Korbam.)

„Burde det ikke Christum at lide dette og at indgaae til sin Herlighed“, saaledes talede Herren fordom om sine Lidelser, thi Herren betragtede sine Lidelser som sendte og tilskikkede af Gud, hans Fader.

Men, at vi modtage vore Lidelser, ikke som en Hændelse eller et Tilfælde, men som en Tilskikkelse, som den Kalk, vor himmelske Fader rækker os, see, det er det Første, det gjælder om i al Smerte; thi i al den Smerte, vi ikke volde os selv, er det vel og dette, det kommer an paa, at vi ikke forarges,

knurre eller muffe over Guds Regjering og Bestyrelse, men at vi ydmyge os under Guds vældige Haand, skjøndt Herrens Tanker ikke ere vore Tanker, Herrens Veie ikke ere vore Veie. Gud være lovet! I, som stode Georgia nær, I troe paa Gud Fader den Almægtigste, og I troe, at det er Gud Fader den Almægtigste, som har taget Georgia bort fra Eder, og at det bør Eder at drikke denne bittre Kalk. Men det bør os Alle — tidligere eller senere — at gaae igjennem Lidelser, at vi maae lære Lydighed og, Gud være lovet, I have ei lidt forgjæves, I have lært at bede og at sige: „Skee Din Villie!“ ved vor Herres Jesu Naade, han som for os Alle gif gjennem Gethsemane. „Burde det ikke Christum at lide dette og at indgaae til sin Herlighed“, saaledes taler Herren om sine Lidelser. Først nævner han Guds Tilstikkelse, men derpaa nævner han Herligheden; thi for Herren saavel som for hans Venner have Lidelserne deres Grændse; for Herren saavel som for hans Venner ere Lidelserne en Gjennemgang og en Indgang til Herlighed, men ikke til en Herlighed, der falmer som Løvet, der nu slagter hen, men til den uforkrænkelige og uforbisdnelige Herlighed, som er Opstandelsen fra de Døde; thi det bør dette Forkrænkelige at iføres Uforkrænkelighed, og dette Dødelige at iføres Udødelighed.

Og, Gud være lovet, I, som stode Georgia nær, I troe ogsaa paa Kjødets Opstandelse og paa det evige Liv, og at Li-

vet's Maal er dette: at naae til de Retfærdiges Opstandelse. Og fordi I iie Troen og bruge Troen, derfor have Lidelserne ikke bragt Eder ud af Sporet, men igjennem Lidelserne ere I komne Maalet og Dagen nærmere, den store Søndag Morgen, da vi med alle Hellige skulle staae for Guds Throne og synge med hei Røst: Saliggjørelsen tilhører vor Gud, som sidder paa Thronen, og Lammet.

Og, Gud være lovet, i denne Tro — den hellige, almindelige Menigheds Tro — paa Gud Fader og paa Guds Søn og paa den Hellig Mand, med Syndsforladelse, Kjæds Opstandelse og det evige Liv, levede Georgia iblandt os; Troen var hendes Livs Kjerne og Væsen; det var Troen, som gjorde hende yndig for Forældre, for Søstre og Brødre, og for Dig, hendes Ungdoms Kjærlighed; det var Troen, som gjorde hende saa opmærksom mod Alle, saa venlig og saa taknemmelig. I den ene, sande Tro levede Georgia og i den slumrede hun ind. Ogsaa den sidste Morgen var Troesbetjendelsen hendes Sjæls Morgenvandring til de Levendes Land, og hun sov ind, omgivet af sine Nærmeste, men op til sin Moders Bryst; og det var en Søndag, den Dag, hun elskede saa saare, just som hun af sin Moders og Faders Mund havde hørt Troens og Haabets Ord. Fordi Georgia levede i Troen og døde i Troen, derfor vide vi ogsaa forvist, at hendes Sjæl gif ikke tilgrunde i de

Lidelser, som ogsaa kom over hende, men at hun gennem Lidelserne gik til Herlighed, at være med Christo der, hvor Synden og Døden er forsvunden, men Glæden er evig. Sommeren er endt, Høsten er forbi; men naar Sæden er kommen i Lade, ville vi ikke tage den ud igjen og sætte den paa Marken, thi den lune Lade er bedre end Marken.

Georgia voksede op i sine Forældres Hus, opfostreret ved Fædrenes Tro, omgivet af megen Kjærlighed; og da hun saa fik sit eget Hjem, vandrede hun fra Kjærlighed til Kjærlighed; thi Du var god imod Georgia, Du indskrænkede ikke din Hustruets Frihed, som saa mange daarlige Mænd tage dem paa, „der var ikke saa liden en Steen, Du flyttede den for hende“, har en Kvinde sagt om Dig, hvorfor ogsaa Gabriel sagde til Dig: „Tak, Johannes, for din Kjærlighed imod min Søster“.

Georgia havde, for vore Dine, Nok i sine Forældres og Søstendes Kjærlighed; dog, da hun mødtes med Dig, fulgte hun Dig med Lyst; hun tænkte paa Dig, hun ventede paa Dig, hun glædede sig, naar Du kom, hun spurgte: Hvad bestiller Du? hun glædede sig med Dig over dit Arbejde. Kjære Venner! Vi male Billeder af vor Fremtid, ogsaa Du malede Dig Billeder af de kommende Dage, og i hvert et Billede stod Georgia ved din Side. Nu ere alle dine Fremtids Billeder forandrede; men, Gud være lovet, Du siger selv: Georgia har ikke tabt, men

hun har vundet; thi Paradisets Have med Livets Træ og Egheds-Blomsterne er skjønnere og bedre end det bedste Hjem i denne Verden, og saa høit Himlen er over Jorden, er Herrens Kjærlighed over vor Kjærlighed; thi Vorherre Jesus Christus han er Brudgommen, som gif i Døden for sin Brud, han lever og regjerer for at gjøre os Syndere salige, at vi under Smil og Taarer, i Medgang og i Modgang, maae naae til de Retfærdiges Opstandelse, ved Vorherres Jesu Naade.

Saa forfærdes ikke, forsager ikke, men forlader Eder trygt paa Vorherres Jesu Christi Naade; han frister os aldrig over Evne, men han gjør Fristelsen og Udgangen, saa vi skulle prise hans Trofasthed! Salige ere I, som sørge, I skulle trostes! Salige ere I, som høre Guds Ord og bevare det!

Fred være med Eder!

Dybe, stille,
 Stærke, milde
 Guddomsord fra Himmelhavn,
 Blidt de kalde
 Hjertes alle
 Til den gode Hyrdes Favn,
 Vidne om hvad os er givet:
 Jesus er vor Dei til Livet!

Frelser kjære,
 Lat Dig være
 For Din Naade mod vor Jord!
 Tiden rinder,
 Verden svinder,
 Evig dog bestaaer Dit Ord;
 Med Dit Ord Din Naade varer,
 Er vort Bærn mod alle Farer.

Drag de mange
 Sjæle bange
 Til Dig ved Din Helligaand;
 Allebegne
 Døden segne
 For Din stærke Frelserhaand;
 Før os an paa Livets Veie,
 Før os ind til Livets Gie!

Bed Graven.

Allebegne, hvor jeg banker,
 Jeg min Jesum har i Tanker,
 Hvor jeg ligger, sidder, gaaer,
 Efter ham min Længsel staaer.

Bort fra Verdens Land at ile,
 Bort fra Noie, hjem til Hvile,
 Er jeg reiseferdig til,
 Naar min Herre Jesus vil.

Fri for Sorgen, fri fra Nøden,
 Fri fra Synden, fri fra Døden,
 O, hvor jeg vil være glad
 I den gyldne Englestad!

Da skal Mund og Hjerte klinge
 Og min Frelser Lovsang bringe,
 Salig sjunge Sjælen da
 Englenes Halleluja!

(Af Provst N. G. E. Heiberg.)

Et Farvel for Tiden skal endnu bringes, førend vi stilles fra denne Kiste; jeg kan ikke andet, jeg maa sige hende, hvis Støv hviler i den, et Farvel, det sidste Farvel, i Jesu Navn.

Saa være Du nu først takket, Du evige Miskundhedens Gud og Fader fra os Alle, hvem Du gav hende, og som have frydet os ved hendes yndige Væsen og store Kjærlighed. Hvor vi have elsket hende, og hvor hun har elsket os! Det skal ikke være glemt i denne Sorgens Tid, det skal aldrig udslettes af vore Hjerter, hvilken Fylde af Glæde hun i sin Barndom og sit hele Liv har bragt sin Moder og mig og sine Søstre og sine Brødre i det lykkelige Hjem, og siden efter den kjære, trofaste Mand, hun skænkede sit Hjerte og sin Tro, og hvorledes hendes Hu alle hendes Levedage vare vendte til ikke at tænke paa sig selv, men paa dem, som hun elskede. Vi takke Dig, Herre, vi prise Dit hellige Navn for hver en Time, Du gav os at leve med hende.

Og, takket skal Du være, o Gud, vor Herres Jesu Christi Fader, at Du fra hendes tidlige Barndom oplod hendes Sjæl for Din Naade i Din eenbaarne Søn, saa hun ikke alene kjendte sig som vort Barn, men som Dit Barn og troede paa sine Synders Forladelse og elskede Dit Samfund og Dit Rige, elskede

Din Dag og Dit hellige Ord, gjemte Ordet i et ydmygt Hjerter og udsang i Psalmer og Lovsange Din Pris med gladelig Nøst.

Dg takket og priset skal Du være af os Alle, vor Herre og Fader i Himmelen, fordi Du ogsaa var hende nær, da Sygdom og Nød trængte ind paa hende og hendes Strid blev stær, saa at hvor mørk end Trængselens Sky hvilede over hende, hun dog igjennem den skuede Dit Naades Lys og Din frelsende Kjærlighed. Hun kaldte paa Dig, Herre, i sin Nød og vilde ikke slippe Din frelsende Haand, og det blev opfyldt over hende, hvad hun selv saa ofte i sit Liv havde begjært af sin Herre:

Kom i den sidste Nattevagt,
 I en af mine Kjæres Dragt,
 Dg sæt Dig ved min Side;
 Dg tal med mig, som Ven med Ven,
 Om hvor vi snart skal sees igjen
 Dg glemme al vor Rvide.

De Pagtens og Livets Ord, vi taledes til hende, var hendes Hjerter opladt for, og hun blev opreist ved dem, saa hun kunde stride sin Strid, fuldkomme sit Lob og bevare sin Tro. (2. Tim. 4., 7.)

Ja, lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, al Barmhertigheds Fader og al Trøstens Gud, som os trøstede i al vor Trængsel, at vi kunde trøste hende i hendes store Trængsel med den Trøst, hvormed vi selv blive trøstede af Gud. (2. Cor., 1., 3. 4.) Hun er gaaet bort ad den dunkle Wei, men Herren

er gaaet foran hende, og hun har ladet sig føre af ham, thi hun har kjendt hans Røst og fulgt ham. (Joh. 10.)

Dg naar vi nu i Fremtidens Dage skulle savne hende, og Savnets Bitterhed vil fylde vor Sjæl, saa see vi opad til vor Herre og Frelser, som har gjemt sit Barn i sin Fred. Hos ham ville vi søge hende, hos ham skulle vi see hende igjen, der hvor Gud skal aftørre hver Taare af Øiet, og Døden ikke skal være mere, ei heller Sorg, ei heller Strig, ei heller Pine; (Nab., 21., 4.) der paa Zionsbjerget, i den levende Guds Stad, i det himmelske Jerusalem blandt Englenes Tusinder. (Hebr., 12., 22.)

Med denne Betjendelse og i dette livsalige Haab udtaler jeg i denne Skilsmisssens Time vort Farvel til Dig, mit elskede, dyrebare Barn, vort Farvel i Jesu Navn. Amen!

Paa Stjernetæpper lyseblaa,
 Lyseblaa,
 Skal glade vi til Kirke gaae.
 Halleluja, Halleluja!

Guds Engle der os lære brat,
 Lære brat,
 At synge som de sang i Nat.
 Halleluja, Halleluja!

Da vorde Engle vi som de,
Vi som de,
Guds milde Ansigt skal vi see.
Halleluja, Halleluja!

Ham være Priis til evig Tid,
Evig Tid,
For Frelser bold og Broder blid!
Halleluja, Halleluja!

